

Η προσφορά του Βασίλη Ζαχαρόπουλου στην Αυτοδιοίκηση και στους Μύθους

του Νίκου Χριστοφακάκη
Πρώην Δήμαρχου Ιεράπετρας

Το Βασίλη το Ζαχαρόπουλο τον πρωτογνώρισα το Γενάρη του 1999, αφού στις δημοτικές εκλογές του Οκτωβρίου, εκείνος είχε εκλεγεί Πρόεδρος του Τοπικού Συμβουλίου των Μύθων και δημοτικός σύμβουλος και ο υπογράφων Δήμαρχος Ιεράπετρας.

Μετείχαμε σε «αντίπαλους» συνδυασμούς που διεκδίκησαν σε συνθήκες φανατισμού και εντάσεως την ψήφο των δημοτών μας.

Από την πρώτη συνεδρίαση του Δημοτικού Συμβουλίου, ο Ζαχαρόπουλος κατέστησε σαφή το λόγο της συμμετοχής του

εφαρμογή της αυτοδιοικητικής μεταρρύθμισης, που οι πρώην ανίσχυρες κοινότητες συγκροτούσαν τους ισχυρούς Καποδιστριακούς Δήμους, τα δυσεπίλυτα, χρόνια προβλήματά τους ήταν δυνατό να αντιμετωπιστούν γρήγορα και αποτελεσματικά.

Υπενθυμίζουμε ότι στο πλαίσιο των ρυθμίσεων του πρωτοεφαρμοζόμενου το 1997 νόμου, (Νόμος 2539/1997), η κοινότητα των Μύθων εντασσόταν ως Τοπικό Διαμέρισμα στο νεοσύστατο Καποδιστριακό Δήμο της Ιεράπετρας, που είχε τα ίδια όρια με την πρώην επαρχία Ιεράπετρας.

“ Από τη σύντομη συναναστροφή μας στο χώρο της Αυτοδιοίκησης, όπου συμπορευτήκαμε, ακολουθώντας διαφορετικές πορείες, αντιπαρατιθέμενοι σε πολλές περιστάσεις, κρατώ έντονη την ανάμνηση του πεισματάρη, του μαχητικού, του επίμονου Βασίλη Ζαχαρόπουλου. ”

στο περιπετειώδες, αλλιά και συναρπαστικό ταξίδι της Αυτοδιοίκησης. «Επαναπατριζόταν» από το Ηράκλειο, όπου κατοικούσε και δίδασκε ως καθηγητής του ΤΕΙ Κρήτης, για να υπηρετήσει το χωριό της καταγωγής του, τους Μύθους. Θεωρούσε ότι είχαν υποστεί μια κατάφωρη αδικία, κατά τον, πριν από χρόνια, προσδιορισμό της ζώνης αρδεύσεως του Φράγματος των Μπραμιανών, διότι, αν και το νερό που το τροφοδοτούσε, προερχόταν από τη συγκεκριμένη περιοχή, η κτηματική περιφέρεια των Μύθων δεν αρδευόταν. Πίστευε λοιπόν, ότι τώρα, μετά την

Σε κάθε συνεδρίαση του Δημοτικού Συμβουλίου ο Ζαχαρόπουλος, ο οποίος, αν και ταξίδευε από το Ηράκλειο, ουδέποτε απουσίασε, έπαιρνε το λόγο για να μας υπενθυμίσει το αίτημα, την αξίωση του χωριού του. «Μέμνησθε των Μύθων», επαναλάμβανε με πείσμονα τρόπο, εμμένοντας στην ανάγκη για άμεση και ουσιαστική αντιμετώπιση του προβλήματος της λειψυδρίας.

Θυμούμαι πως στην προσπάθειά του να πείσει, έφερνε ακόμα και κλαδιά ελιάς, για να δείξει πόσο διψούσαν, πόσο υπέφεραν από την ανυδρία τα ελαιόδεντρα του χω-

ριού του και πόσο ζημιώνονταν οικονομικά οι συγχωριανοί του.

Μέσα στα όρια της δημοκρατικής λειτουργίας του Δημοτικού Συμβουλίου, διαφωνήσαμε, λογομαχήσαμε, αντιπαρατεθήκαμε, συγκρουστήκαμε πολλές φορές.

Εκείνος καταλόγιζε απροθυμία, έλλειψη ενδιαφέροντος και βουλήσεως στη Δημοτική Αρχή, ενώ από την πλευρά μας, του αποδίδαμε την κατηγορία ότι η ματιά του ήταν προσηλωμένη στο δέντρο που ονομάζεται Μύθοι, ενώ η δική μας όφειλε να υπηρετεί το δάσος, που περιλάμβανε συνοδικά το Δήμο της Ιεράπετρας.

Ήταν τέτοιο το πάθος και τόση η επιμονή του, ώστε με «παρέσυρε», κατακαλόκαιρο,

γκαία Μελέτη και ανέλαβε τη δαπάνη για την κατασκευή τοπικού αρδευτικού έργου. Τα μακρόβια ελαιόδεντρα των Μύθων ποτίστηκαν, έπαψαν να διψούν, άλλαξαν όψη, αύξησαν την παραγωγικότητά τους, χάρη στο δημιουργικό πείσμα και στην ακαταλόγιαστη επιμονή του μαχητικού Προέδρου του χωριού.

Είμαι βέβαιος ότι από τον τόπο που επέλεξε για στερνή κατοικία του, από τη γενέθλια γη των Μύθων, όπου ενταφιάστηκε, θα απολαμβάνει την εκπληκτική ομορφιά του περιβάλλοντος τοπίου, το οποίο η φύση έχει στολίσει απλόχερα, καθώς και τα βαρυφορτωμένα από ελιές, καλά ποτισμένα, δέντρα της περιοχής.

Χαρούμενος θα θυμάται πόσο δυνατά και επιτυχημένα τραγούδησε μαζί με τον Ποιητή “μη παρακαλώ σας μη λησμονάτε την χώρα μου !”.

Χώρα για τον Ζαχαρόπουλο ήταν στη συγκεκριμένη περίπτωση το όμορφο χωριό των Μύθων, που με τόση αφοσίωση, με τόσο πάθος υπηρέτησε.

να τον ακολουθήσω, περπατώντας επί πολλές ώρες, μέσα στον κατάφυτο από άγρια βλάστηση ποταμό του Μύρτου, για να προσδιορίσουμε μαζί με τα άλλα μέλη του Τοπικού Συμβουλίου και με τους τεχνικούς υπαλλήλους του Δήμου την καταλληλότερη διαδρομή εγκατάστασης του απαραίτητου δικτύου άρδευσης.

Στο τέλος τα επανειλημμένα διαβήματά του, οι επαναλαμβανόμενες αναφορές, εκτός και εντός του Δημοτικού Συμβουλίου, το πείσμα και η αποφασιστικότητα του Ζαχαρόπουλου, ασφαλώς και η βασιμότητα του αιτήματος, οδήγησαν στην επίλυση του προβλήματος. Ο Δήμος εκπόνησε την ανα-

Αφού οι Μύθοι αρδεύτηκαν, η συνεργασία μας απέκτησε άλλη, ηρεμότερη, φιλικότερη διάσταση.

Σ’ αυτό συνετέλεσε και η προσπάθεια που ομόθυμα αναλάβαμε τότε οι Γεραπετρίτες, για να λειτουργήσουν και στον τόπο μας Τμήματα ΤΕΙ. Ήταν κάτι που δικαιούμασταν από χρόνια ως Νομός και ως Πόλη και που, το σχετικό αίτημα είχε αδικαιοηγοήτως αγνοηθεί, λόγω των Λασιθιώτικων αντιπαραθέσεων, που οι αρμόδιοι είχαν με «τέχνη» εκμεταλληθεί.

Η συνδρομή του Ζαχαρόπουλου, όπως και των άλλων Γεραπετριτών Καθηγητών του ΤΕΙ, υπήρξε πολύτιμη στην τεκμηρίωση

και προβολή της σχετικής διεκδίκησης από το Δήμο. Συνεργαστήκαμε με ειλικρίνεια και εντιμότητα ως μέλη της ίδιας ομάδας, που, πέρα και πάνω από οποιοσδήποτε διαφορές, είχε τάξει ως σκοπό την επιτυχία μιας επί χρόνια ανεκπλήρωτης διεκδίκησης, που επιτέλους είχε σημάνει η ώρα να ικανοποιηθεί.

Κατά την επόμενη αυτοδιοικητική περίοδο (2002-2006) ο Βασίλης προτίμησε να ταξιδέψει σε άηλους, ευρύτερους ορίζοντες. Έθεσε υποψηφιότητα και εκλέχθηκε Νομαρχιακός Σύμβουλος Λασιθίου, προσφέροντας τις γνώσεις και την πολύτιμη εμπειρία του ως δραστήριος Νομαρχιακός Σύμβουλος στη Δευτεροβάθμια Αυτοδιοίκηση και στο Νομό.

Εμείς συνεχίσαμε να συνεργαζόμαστε για την προώθηση θεμάτων του Δήμου, που κρίνονταν στο επίπεδο της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης, αλλά και για την καλή λειτουργία του Τμήματος Εμπορίας και Διαφήμισης, του οποίου ο Ζαχαρόπουλος είχε την επιστημονική εποπτεία.

Πρόθυμα επίσης, προσέφερε στο Δήμο τις υπηρεσίες του σε θέματα που αφορούσαν το γνωστικό αντικείμενό του και που συνδέονταν με το ενδιαφέρον, ή μάλλον με την αγωνία της τοπικής κοινωνίας, για την ύπαρξη και την επιρροή στο ανθρωπογενές περιβάλλον κεραιών κινητής τηλεφωνίας, εγκατεστημένων σε κρίσιμα σημεία της πόλης.

Αποτέλεσμα της συνεργασίας αυτής, από τόσο διαφορετικές, συγκρουόμενες στην αρχή θέσεις, ήταν σε ό,τι με αφορά η δημιουργία αισθημάτων ειλικρινούς εκτίμησης, αναγνώρισης, για τις θετικές πτυχές της πολυσχιδούς προσωπικότητας του Βασίλη Ζαχαρόπουλου.

Άλληωστε, η διαφωνία, η σύγκρουση, η θέαση των πραγμάτων από διαφορετική θέση, δεν αποκλείουν το σεβασμό προς τον περιστασιακά αντίπαλο, προς τον εκφραστή ενός άηλου χώρου, προς το θιασώτη μιας άηλης ιδεολογίας.

Γι' αυτό και δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις, στις οποίες η Ιστορία έχει καταγράψει τις θετικές κρίσεις, το σεβασμό, την αναγνώριση, ακόμη και το θαυμασμό ανθρώπων, που αλληλοπολεμήθηκαν σκληρά και όμως, μίλησαν δημοσίως τιμητικά για τον «αντίπαλο».

Αξίζει να θυμούμαστε πάντοτε και να εμπνεόμαστε από τον υψιπετή λόγο του Παναγιώτη Κανελλόπουλου, όταν συγκινημένος αποχαιρετούσε τον νεκρό πολιτικό αντίπαλό του, Γεώργιο Παπανδρέου: *«καταθέτω στέφανον και εν ονόματι των πολιτικών αντιθέσεων, αι οποίαι μας εχώρισαν, αλληλά μας εχώρισαν εις τον στίβον της δημοκρατίας. Θα ήτο βαρύ εις ηθικάς συνεπείας, εάν αι νέαι γενεαί εσχημάτιζον την εντύπωσιν ότι τα χάσματα μεταξύ ημών των παλαιωτέρων είναι αγεφύρωτα. Και ότι τα γεφυρώνει μόνον ο τάφος. Εάν ήσαν αγεφύρωτα, δεν θα είχε από που να περάσει η Ελλάς. Μόνο ιδέαι, όπως η Ελλάς και η Ελευθερία είναι δυνατόν κάπως να ενώνουν την ματαιότητα με το αιώνιον».*

Τούτες οι γραμμές, τούτην την ώρα, που ο Βασίλης ζει πλέον την αιωνιότητα στην «μέλλουσαν πόλιν» του Ουρανού, γράφονται ως ελάχιστη αναγνώριση, ως απόδοση τιμής και εκτίμησης για έναν Άνθρωπο, που είχε πολλή αρετές, ήθος, αναμφισβήτητη ικανότητα, σπουδαίες δυνατότητες, στέρεη κατάρτιση και γι' αυτό η ζωή τον οδήγησε σε κορυφαίες θέσεις επιστημονικής και κοινωνικής καταξίωσης.

Από τη σύντομη συναναστροφή μας στο χώρο της Αυτοδιοίκησης, όπου συμπορευτήκαμε, ακολουθώντας διαφορετικές πορείες, αντιπαρτιθέμενοι σε πολλές περιστάσεις, κρατώ έντονη την ανάμνηση του πεισματάρη, του μαχητικού, του επίμονου Βασίλη Ζαχαρόπουλου. Του αιρετού λειτουργού, που υπηρέτησε ανυποχώρητα και μεθοδικά το σκοπό, που, για το κοινό καλό, είχε τάξει ως αποστολή του. Η στάση του αποτελεί δίδαγμα ζωής, παράδειγμα αποτελεσματικότητας και ευθύνης, ιδιαίτερος χρήσιμο και αξιομίμητο στον ηττοπαθή και ανεργμάτιστο σήμερα δημόσιο βίο μας.